

نیش و گزش در داستانهای پریان

نوشتۀ خورخه انریکه آدوم

به گفته برونو پیتلهايم، «هر کودک در زمانی یا زمان دیگر آرزوی آن می‌کند که شاهزاده یا شاهزاده خانم بوده باشد». ولی اگر بر کودک ساکن فلاتنهای استوایی یا نواحی امریکای جنوبی چنین تصاویر رؤیایی از طرق کارتنهای والت‌دیستنی و کنده‌کاریهای گوستاو دوره تحمیل شده بود، و کودکان دستانهای رؤیایی بر صحنه‌هایی در داخل آموشگاههای خود شرکت نمی‌کردند، در آن صورت چه آرزو یا رؤیایی در سر بروردند؟

نویسنده‌گان این گونه داستانها و نمایشنامه‌ها، با در نظر گرفتن کسانی که این آثار برای آنان نوشته می‌شود، شاهان و ملکه‌ها و شاهزاده‌ها و شاهزاده خانمهای را که در داستانهای خود می‌آورند، ناگزیر بخششده و مهربان و محظوظ زیرستان و مورد احترام همانندان خود نشان می‌دهند. این فرم از روانه‌یابی نه سپاه دارند و نه نیروی پلیس (دست بالا چندین نفر تفنگدار در خدمت دارند که از حریم شکارگاهها محافظت می‌کنند) و هرگز اعلان جنگ نمی‌دهند. کمتر اتفاق می‌افتد که رعایای خود را به زندان روانه کنند و یا آنان را برای مجازات به دست دزخیمان بسپارند، و در اقدام به این گونه کارهای نامطبوع عموماً تحت تأثیر دسایس و کینتوزیهای نامادریهای شریر خود قرار می‌گیرند. علاوه بر این، ملکه‌ها و شاهزاده خانمهای عموماً به صورتی شگفت‌انگیز از زیبایی برخوردارند. نوجوان ساکن امریکای جنوبی هر چه زودتر می‌فهمد که این گونه داستانها و نمایشها، در مقایسه با زندگی حقیقی او، چیزی جز یک دروغ بزرگ نیست.

در داستانهای جن و پری اروپایی که از سنتهای اسکاندیناویایی و آلمانی و اسلامی سرچشمه گرفته، شخصیتهای دستان طبیعتاً از رنگ پوست سفید و چشم کبود و موی طلایی برخوردارند (به استثنای دستان «سفیدبرفی» که مویی «سیاه همچون آبنوس» دارد). ولی در امریکای جنوبی که تمایزهای اقتصادی همیشه با تمایزهای از گونه‌ی تزادی دست در دست پیش می‌رود، یکی شمردن ضمنی این گونه زیبایی با نیکوسریتی، بازتابهای ناطلوب دارد. نوجوان بومی و دورگه امریکای جنوبی که طبیعتاً این تمایز و اختلاف را طرد می‌کند، ممکن است گرفتار احساس خودکمی‌شود، مخصوصاً بدان جهت که، در مدرسه و در زندگی روزانه، کودکان سفیدپوستی که بومیان غالباً از گروه خدمتگزاران ایشان به شمار می‌روند، آنان را کنار و به اجتماع خود نمی‌بینند. در روایت برادران گریم از دستان «دختر خاکسترنشین»، این اشتباه درباره هویت و شخصیت واقعی، کاملاً صورت عمدی پیدا می‌کند: «این زن

Photo © Roger Canessa, Toulon, France

حقیری بر سر کار خود آواز می‌خواند، و یک فیلمساز که در گوشه‌ی غذاخوری نشسته آن دختر را «کشف» و اورا به یک ستاره سینما مبدل می‌سازد. بدختانه در اینجا شماره مریلین مونروها بسیار محدود است؛ میلیونها دختران کبریت فروش و هالو سرنوشتی جز این ندارند که پس از بلوغ خاکسترنشین شوند. آنان از داشتن مادرخواندهای افسونگری محرومند که با عصای جادوی خود از زنجی که می‌برند خلاصشان کنند و لباس بشمی خشن آنان را به پوشش ابریشمین و کفشهای چوبی را به سربایهای زرین مبدل سازند. برای اغلب زنان رؤیای دختر خاکسترنشین صورت واقعیت تلخ «سفیدبرفی» را پیدا کرده است. اگر خواستار آن است که سفیق برای زندگی بالای سرخود داشته باشد، باید تامی تواند صیر کند و به کار «مرتب کردن تختخواب و بخت و بیز و شستشو و دوخت و دوزوبه آین نگاه داشتن همه چیزها» برای کوتوله‌ها ادامه دهد.

زانویه ۱۹۷۹

(نامادری) با خود دو دختر همراه آورده است که، با وجود زیبایی و خوش آب و رنگی، شرسی و سنگبلندی. در تبیث ماهیت استثنایی این حالت خاص، قید «پایا و جود» به محنت اندیشه ورزانه (ایدئولوژیک) جمله آسیب می‌رساند. اگر جمله رامی گردانید و آن را بدین صورت بیان می‌کردیم: «دختران، با وجود زشتی و سیاهی‌وستی، خوب و پاکیل بودند»، مفهوم ضمی نزدی، هر اندازه‌هی هم که غیر ارادی می‌بود، به صورتی وحشیانه آشکار می‌شد. پاسانی می‌توان فهمید که جرا برای کودکان امریکای جنوبی، آرامبخشترین دستان از این گونه، دستان جوچه اردک زشت هانس اندرسن است.

یک عنصر حیاتی در این ادبیات و این اندیشه‌ورزی، حل کردن مسائل نه از طریق تلاش آدمی بلکه از راه توجه به سرنوشت و خواست خداست که، علاوه بر آن، پاداشی برای فرمانبرداری خواهد بود. پسر پادشاهی زندگی دختر خاکسترنشین را تغییر می‌دهد، شاهزادگان دیگری همین کار را برای «سفیدبرفی» و «زیبای خفته» انجام می‌دهند، و یک ازدها و یک سرباز سربز نگاه می‌رسند تا زن سوم مرد کبودرش را نجات دهند. دو قرن بعد وضع به صورتی باب روز درمی‌آید. هنگام تعطیل شدن یک غذاخوری، دختر ظرفشوی

خورخه انریکه آدوم Enrique Adoum، نویسنده اکادمی، چندین جلد کتاب شعر و یک داستان و دو نمایشنامه به زبان اسپانیولی تصنیف کرده که یکی از آنها با عنوان پسر بایمال شده زیر سم اسبان به انگلیسی ترجمه شده است.